

IVAN TROJAN HYNEK ČERMÁK TOMÁŠ HAVLÍNEK NATÁLIA GERMÁNI TIL SCHWEIGER VANDA HYBNEROVÁ LENKA VLASÁKOVÁ JIŘÍ LÁBUS

V ŽIVOTĚ MŮŽETE
PROHRÁT, ALE NIKDY
TO NESMÍTE
VZDÁT

FILM DANA PÁNKA

NEPORAZITELNÍ

VIDEO - TRAILER

VIDEO - TEASER

PRESSKIT ROZHOVORY S HERCI A TVŮRCI

A promotional image for a film. The top half shows two men in a prison cell. The man on the left is bald with a beard, wearing a light blue shirt and a dark jacket. The man on the right has grey hair and is wearing a dark t-shirt. They are both looking off to the side with serious expressions. The background is a metallic wall with a window.

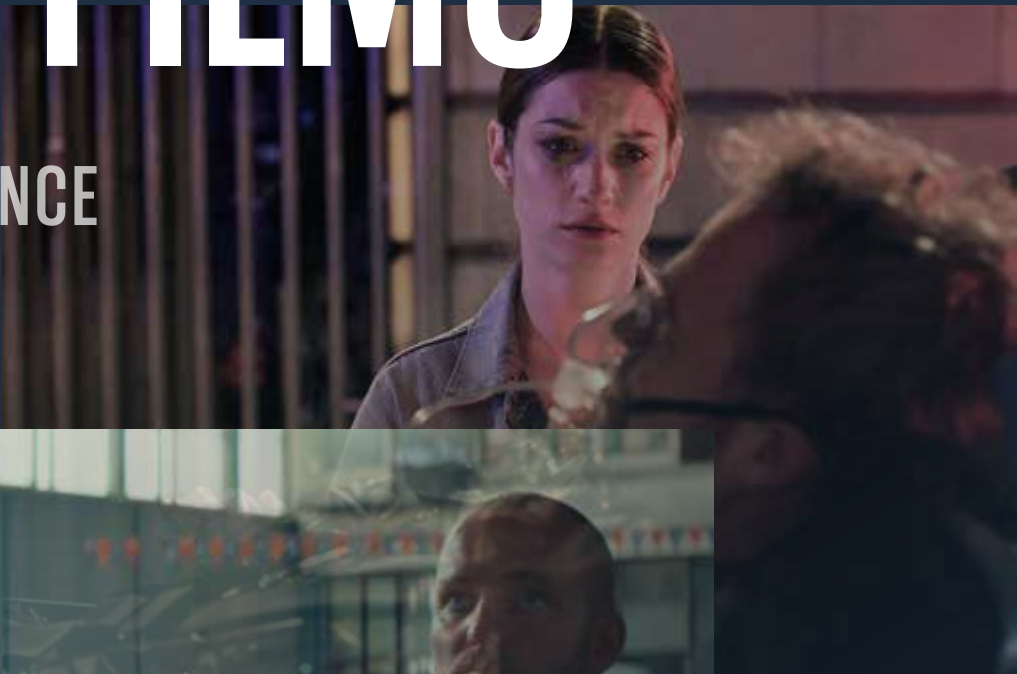
INSPIROVÁNO SKUTEČNÝMI UDÁLOSTMI

PŘÍBĚH, KTERÝ SPOJUJE

O FILMU

DRUHÁ ŠANCE

VÝZVA

A promotional image for a film. The bottom half shows a woman in a prison cell. She has dark hair and is wearing a light-colored shirt. She is looking off to the side with a serious expression. The background is a metallic wall with a window.

NOVÝ ZAČÁTEK

Celovečerní film o vztazích, životních pádech, výzvách a síle lidské motivace.

Ve snímku Neporazitelní, který byl inspirován skutečnými událostmi, svede náhoda dohromady tři zcela odlišné hrdiny, kteří řeší nelehké životní situace. S nepřízní osudu ale bojují mnohdy s humorem, což diváky rozesměje i dojme zároveň.

Majitel úspěšné reklamní agentury Petr Fišer (Hynek Čermák), který nezná slovo „nemožné“, věří, že má plán, jak zachránit svou rodinu. Podivínský trenér Robert „Bob“ Krulich (Ivan Trojan) ukončil kariéru, protože „jeho svět“ je na pokraji zániku. Nadějný sportovec Radim Musil (Tomáš Havlínek) je při obraně napadeného muže pobodán útočníky.

Inspirativní film o plnění snů a využití druhých šancí, které nám život nabízí,

se odehrává na pozadí výjimečné světové události a ukazuje, že s nadhledem a humorem se dá vyhrát jakákoli životní bitva.

„Věříme, že téma filmu může společnost spojit. Neporazitelní nejsou filmem o vítězství na výsledkové tabuli. Jsou o vnitřním vítězství – o snech, které se zdají být ztracené, o druhých šancích, které si musíme zasloužit, a o lidech, kteří nás v těžkých chvílích podrží,“ říká režisér filmu Dan Pánek.

„Je to příběh o lidech, které nic nezlomí. O těch, kteří se nevzdali. Kteří dokázali nemožné – najít znovu chuť do života,“ dodává producent Martin Beinhauer.

Česko, 2025

Délka: 120 minut

Žánr: Drama

Režie: Dan Pánek

Scénář: Dan Pánek, Martin Beinhauer

Námět: Jiří Šindler

Kamera: Jan Baset Střítežský

Střih: Olina Kaufmanová

Zvuk: Jiří Klenka

Hudba: Jiří Hájek

Architekt: Jiří Sternwald

Kostýmy: Tomáš Chlud

Masky: Blanka Vávrová

Dramaturgie: Rudolf Merkner

Kreativní producent ČT:

Jaroslav Sedláček

Koproducenti: Martin Hájek, Jiří Šindler, Tomáš Jindříšek, Petr Jákl, Athena Xenidou, Ronan Le Du, Tomáš Srovnal, Viera Sandtnerová, Stanislav Pavlín, Jan Barta, Petr Sekanina, Hynek Čermák, Ivan Trojan

Výkonný producent: Martina Pálková

Producenti: Jan Lengyel, Dan Pánek, Martin Beinhauer a Petr Jákl

Hrají: Ivan Trojan, Lenka Vlasáková, Hynek Čermák, Natália Germáni, Tomáš Havlínek, Til Schweiger, Vanda Hybnerová, Jiří Lábus, Veronika Čermák Macková, Marek Holý, Jana Stryková, Ladislav Hampl, Jana Pidrmanová, Zdeněk Piškula, Lenka Krobotová, Robert Záruba, Markéta Tannerová, Jan Dlouhý, Petra Gavláková, Ondřej Malý, Libor Bouček, Jakub Steklý, Petr Lněnička, Dušan Hraňo, Patrik Eliáš, Jakub Voráček, Jiří Šlégr, Martin Valihora, Rob Easley, Vladimír Polák, Iveta Austová, Ivana „Fancy“ Kulhánková, Radim Kalvoda

LÁSKA

RODINA

VZTAHY

POSTAVY

NIC NENÍ NEMOŽNÉ

CESTA ZA SVÝM SNEM

VE FILMU NEPORAZITELNÍ
SE V HLAVNÍCH ROLÍCH
VŮBEC POPRVÉ SPOLEČNĚ
PŘEDSTAVÍ DVĚ VÝRAZNÉ
OSOBNOSTI ČESKÉHO FILMU

Hynek Čermák a Ivan Trojan.
Doplňuje je talentovaný
Tomáš Havlínek a další
významné herecké osobnosti.

HYNEK ČERMÁK

jako Petr Fišer

Majitel úspěšné reklamní agentury, manažer a organizátor, který se rozhodne uskutečnit do té doby nerealný sen – mistrovství světa v parahokeji.

IVAN TROJAN

jako Robert „Bob“ Krulich

Excentrický trenér, srdcař a nadšenec, pro nějž je tým parahokejistů jeho jedinou rodinou.

TOMÁŠ HAVLÍNEK

jako Radim Musil

Bývalý amatérský florbalista, který po vážném zranění nachází novou energii do života jako útočník parahokejového národního týmu.

TIL SCHWEIGER

jako Brian Sullivan

Hollywoodský herec Til Schweiger ztvárňuje Briana Sullivana, charismatického trenéra amerických parahokejistů, který tým motivuje k překonávání limitů na cestě za sportovními úspěchy.

LENKA VLASÁKOVÁ

jako Dana

Žena Petra Fišera, ve světě uznávaná zahradní architektka, která stojí po jeho boku i ve chvílích, kdy se vše začíná hroutit.

VERONIKA ČERMÁK MACKOVÁ

jako Adéla

Partnerka Radima Musila – jeho největší motivace a opora v těžkých chvílích, která ho drží nad vodou.

VANDA HYBNEROVÁ

jako Bára Veisová

Pravá ruka Petra Fišera – pragmatická, schopná a loajální žena, která má vždy přehled a udržuje věci pod kontrolou.

NATÁLIA GERMÁNI

jako Klára Gasková

Empatická a energická fyzioterapeutka národního týmu parahokeje, která se stává důležitou součástí týmu nejen z profesního hlediska.

JIŘÍ LÁBUS

jako Luděk Puška

Týmový doktor s černým
humorem ostrým jako břitva.

ROBERT ZÁRUBA

jako Robert Záruba

Sportovní novinář a hokejový
komentátor České televize.

JANA STRYKOVÁ

jako Lidunka

Žena, která zná Bobovu tvrdou
skořádku i jeho zranitelné nitro.

ZDENĚK PIŠKULA

jako Marek

Bratr Adély, partnerky Radima Musila.

JANA PIDRMANOVÁ

jako Monika

Partnerka „Gumy“

MAREK HOLÝ

jako Miroslav „Guma“ Nejedlý

Kapitán národního týmu parahokeje.

PETR LNĚNIČKA

jako předseda výboru

Byrokrat i diplomat, který má vliv
– a zároveň vlastní zájmy.

LADISLAV HAMPL

jako Jára Kalous

Kustod týmu parahokeje. Zajišťuje
zázemí týmu s neviditelnou,
ale nepostradatelnou jistotou.

ONDŘEJ MALÝ

jako ředitel arény Jelínek

Ředitel hokejové arény.

ROB EASLEY

jako veterán Doug Jones

Kapitán amerického týmu.

JAKUB STEKLÝ

jako marketingový specialista Pavel

JAN DLOUHÝ

jako Patrik Fišer

LIBOR BOUČEK

jako moderátor

RADEK ZELINKA

jako Vavroušek

MICHAL VÁPENKA

jako „Vápno“

LENKA KROBOTOVÁ

jako terapeutka Králová

IVANA „FANCY” KULHÁNKOVÁ

jako členka výboru

VLADIMÍR POLÁK

jako šéf security

JAKUB VORÁČEK

jako Jakub Voráček

PATRIK ELIÁŠ

jako Patrik Eliáš

JIŘÍ ŠLÉGR

jako Jiří Šlégr

MARKÉTA TANNER

jako matka Radima

DUŠAN HRAŇO

jako bankéř

IVETA AUSTOVÁ

jako redaktorka

ODPUŠTĚNÍ

NADĚJE

VÍTĚZSTVÍ

ZAJÍMAVOSTI Z NATÁČENÍ

MOTIVACE ZMĚNIT ŽIVOT

SVĚTOVÁ SENZACE

Ve filmu *Neporazitelní* se objeví hollywoodský herec Til Schweiger, známý například ze snímků *Atomic Blonde*, nebo jako Hugo Stiglitz v Tarantinově filmu *Hanebný pancharti*, *Vikingové*, *Král Artuš* nebo *Lara Croft*, patří k nejuznávanějším a nejoblíbenějším německým hercům současnosti. České publikum zaujal rolí Rožmberka ve filmu *Jan Žižka*.

K inspirativnímu filmu *Neporazitelní* Tila Schweigera přivedl Petr Jákl, jehož *Jan Žižka* měl na Netflixu v září neuvěřitelných 26 milionů hodin

přehraní. „Při natáčení *Žižky* jsme se s Tilem velmi spřátelili. Navíc spolu produkuje další dva filmy. Když jsem si přečetl scénář *Neporazitelných*, okamžitě jsem ho viděl v roli trenéra amerického parahokejového týmu. Hned jsem mu zavolaal a oba jsme se shodli, že podobných sportovních motivačních filmů je dnes málo, a že tenhle projekt rádi podpoříme,“ říká Petr Jákl, který je jedním z producentů filmu *Neporazitelní*.

NADĚJE

KLIDNÁ MYSL, HOROUČÍ SRDCE

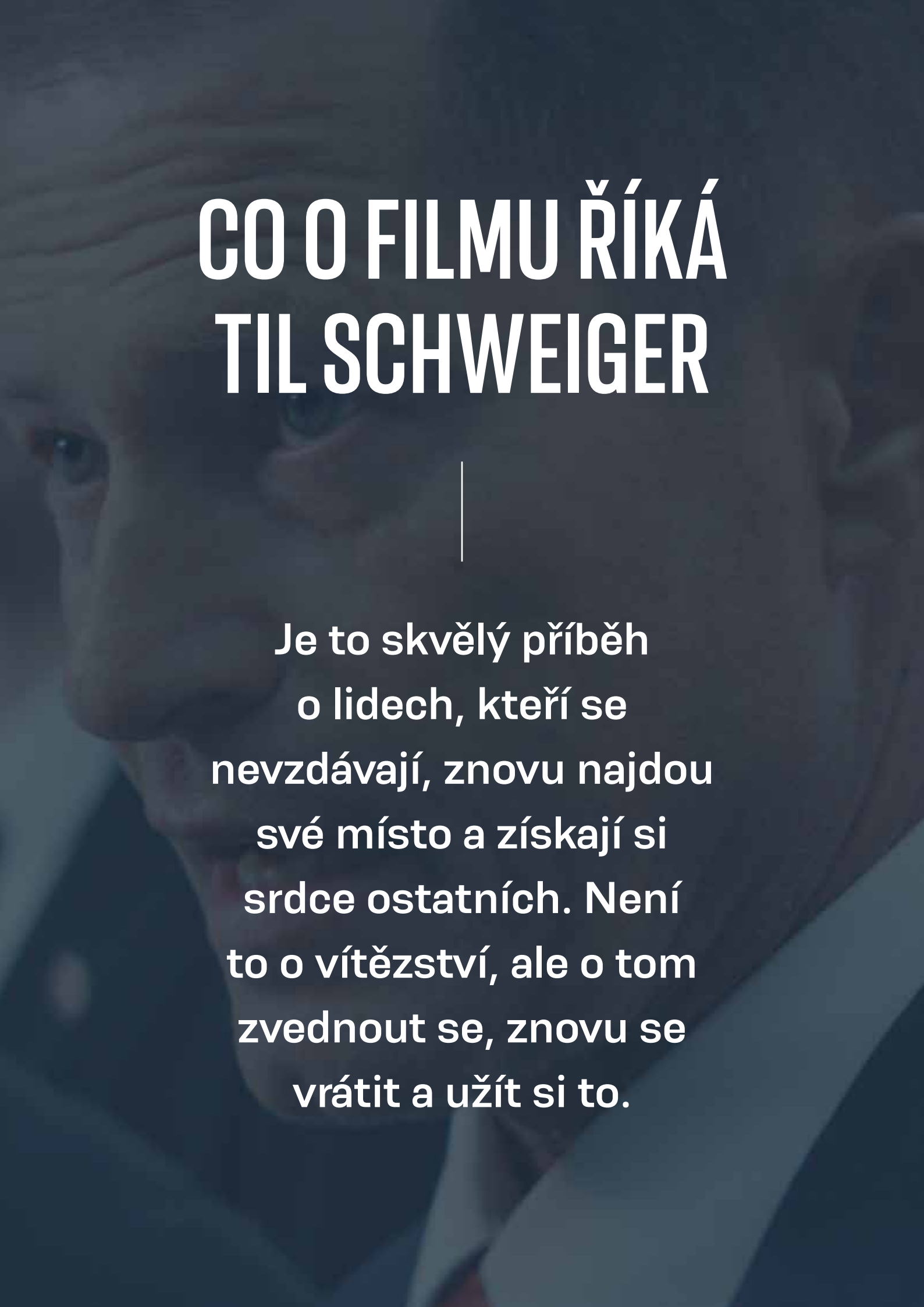
SÍLA

ROZHOVORY

ODHODLÁNÍ

NEVZDÁVAT SE

CHUŤ DO ŽIVOTA

CO O FILMU ŘÍKÁ TIL SCHWEIGER

Je to skvělý příběh
o lidech, kteří se
nevzdávají, znovu najdou
své místo a získají si
srdce ostatních. Není
to o vítězství, ale o tom
zvednout se, znovu se
vrátit a užít si to.

IVAN TROJAN

Jak byste popsal film Neporazitelní?

Je to film, který vás může inspirovat i v osobním životě. Dodá vám chuť dělat něco nového nebo vylepšit to, na čem právě pracujete. Myslím si, že je to film, ve kterém se často mluví o bolesti, ale že je a bude velmi optimistický a dodává naději.

Jak byste popsal charakter své postavy?

Je to muž, který si ve svém životě prošel různými úskalími a chvílemi, kdy se musel potýkat s vlastní povahou a vnitřním nastavením. Postupně si ale hledá cestu k sobě samému. A jednou z těch cest je i to, že se otevírá druhým – naslouchá jejich příběhům a hledá v nich inspiraci i odpovědi. Je to člověk, který umí vnímat lidi kolem sebe.

Co vás přesvědčilo roli přijmout? Zvažoval jste nabídku dlouho?

Není snadné dívat se na osudy lidí, kteří neměli tolik štěstí. A právě to, že i film nese velmi silné téma, tak to bylo hlavním důvodem, proč jsem se rozhodl roli přijmout. Neváhal jsem dlouho, věděl jsem, že do toho chci jít. Cílem filmu je vzbudit zájem, a to se myslím daří.

Jak těžké pro vás bylo ponořit se do postavy?

S Jirkou Břízou, který je předlohou postavy Boba, jsme si poprvé pořádně povídali až během natáčení. Při

přípravě jsem proto vycházel hlavně z toho, co mi o něm říkali jeho kolegové, přátelé a samozřejmě režisér Dan Pánek. Velká část jeho osobnosti byla už obsažena ve scénáři, takže to pro mě byla kombinace reálného Jirky, pohledů lidí kolem něj – a také mě samotného. Myslím, že jsme si v mnohém podobní. Nemyslet jen na vítězství, ale vidět za tím i jiné hodnoty. Tohle bylo něco, s čím jsem se mohl ztotožnit a co mi při ztvárnění postavy hodně pomohlo.

Máte nějaký trik, jak se „dostat do role“? Někomu pomáhá hudba, jinému třeba meditace. Máte něco podobného?

Pro mě bylo nejdůležitější, abychom si s kolegy na place vybudovali vzájemnou důvěru. Aby vzniklo prostředí, ve kterém můžeme tu situaci skutečně prožít a „prodat“ ji divákům. Aby bylo uvěřitelné, že jsem ten trenér – někdo, kdo je přísný, ale zároveň má své svěřence rád. Myslím, že se to během natáčení podařilo a že to ve filmu i cítit je. Jinak mě osobně hodně baví pozorovat lidi – jak se chovají, jak reagují. Často si představuji, co v nich je skryté, co třeba potlačují. To mi pomáhá pochopit i postavy, které hraji.

Kdy jste se naposledy cítil jako „neporazitelný“? A naopak, kdy jste potřeboval, aby vás někdo podržel?

Já sám tu cestu pořád hledám. Možná podobně jako ji hledal – nebo stále

hledá – Jirka Bříza. Hledám v sobě ticho a klid. Přijetí toho, že některé věci nemůžu změnit, ale musím s nimi žít. A zároveň se otevřít novým věcem, které mohou přijít. Myslím, že tohle je i moje osobní téma. Ačkoliv to zvenku možná není vždycky vidět, uvnitř vím, že jsem velmi křehký. Nepřipadám si jako neporazitelný, spíš jako někdo, kdo se snaží najít rovnováhu. A ano, i já občas potřebuji, aby mě někdo podržel. Jsem snadno zranitelný a chci pracovat na tom, aby tohle bylo lepší.

Co pro vás osobně znamená být „neporazitelný“?

Myslím si, že být neporazitelný neznamena nutně vyhrát zápas nebo získat titul. Pro mě je to o vnitřní síle – o tom, že uděláš maximum pro sebe, pro druhé, pro věc, na které ti záleží. V tu chvíli jsi neporazitelný tím, co do toho dáš. Tím úsilím, tou investicí do sebe i do ostatních. A to je pro mě vlastně vítězství – třeba i nad osudem, který se na začátku může zdát krutý a nespravedlivý. Ale právě to, co na první pohled vypadá jako těžkost nebo pád, se může nakonec proměnit v něco silného a pozitivního. A v tom je pro mě ta opravdová neporazitelnost.

HYNEK ČERMÁK

O čem podle vás je film *Neporazitelní*?

Je to film o hrdinství, o tom, zvednout se a jít dál. Společnost by si zasloužila nálož inspirace od hrdinů z filmu *Neporazitelní*, aby si připomněla, že svět na tom možná není tak špatně, jak si někdy myslíme. Až film uvidíte, tak zjistíte, že v sobě máte sílu být také neporazitelní.

Co vás přesvědčilo roli přijmout? Zvažoval jste nabídku dlouho?

Z vlastní zkušenosti vím, že člověka občas život srazí na kolena. A pak má dvě možnosti: buď v té pozici oběti zůstane a zbytek života nějak protřpí, nebo si řekne: „Dost. Je čas zvednout se a jít dál.“ A právě to je Fišer – postava, kterou ve filmu hraju. Tenhle typ vnitřního boje mi byl blízký, protože jsem něco podobného sám zažíval i jako Hynek Čermák. Když přišla nabídka na tenhle film, byl jsem zrovna v období, kdy jsem se sám zvedal ze země. A říkal jsem si, že právě tahle práce mi může pomoci – že ten příběh a jeho energie budou zároveň i mým vlastním mezníkem. Něčím, co mě posune dál. Takže rozhodnutí vzít tu roli pro mě bylo velmi osobní. A velmi jasné.

Jak byste popsal svou roli ve filmu *Neporazitelní*?

Hraju Petra Fišera... nebo možná spíš Jirku Šindlera alias Petra Fišera. Jinými slovy – hraju postavu inspirovanou skutečným člověkem, což je vždycky náročná, ale zároveň velmi obohacující herecká práce. To, co ji dělá zajímavou, je právě spojení dramatické filmové figury se skutečným životem. Samozřejmě jsme Petrovi Fišerovi jeho osud ve filmu trochu „přikreslili“, aby byl příběh dramatičtější a divák měl důvod se dívat. Ale základ vychází z reálné zkušenosti Jirky Šindlera. Jirka je tahoun na bránu – to z něj cítíte hned. A tohle jsem si do role Fišera vědomě vzal. Zároveň jako člověk, který byl skutečně u zrodu celého příběhu, se stal i hybatelem děje filmu. Má

ten příběh za sebou, takže jsem měl možnost s ním mluvit, ptát se ho, co to s ním udělalo a jak to celé prožíval. Pro mě byl Jirka Šindler velkou inspirací při tvorbě téhle postavy. Fišer je ten typ člověka, který udělá maximum pro to, aby věci dobře dopadly. Několikrát všechno zkontroluje – a pak už to nechá být. A to je, myslím, velmi lidské.

Kdy jste se naposledy cítil jako „neporazitelný“? A naopak – kdy jste potřeboval, aby vás někdo podržel?

Je mi přes padesát a za tu dobu jsem se musel neporazitelnosti učit – a vlastně se ji učím pořád. Ale dnes můžu říct, že se tak cítím. Cítím se neporazitelný, protože se snažím žít tak, abych si na konci mohl říct: „Dal jsem do toho všechno. Snažil jsem se na sto procent. Udělal jsem maximum pro to, aby to bylo dobré – pro sebe, pro ostatní, pro život.“ A právě tohle vnitřní nastavení mi dává sílu. Díky tomu se tak cítím. Ne že by mě nic nemohlo zlomit – ale protože se nevzdávám.

Umíte si představit, že byste v reálném životě udělal něco podobného pro svého syna, jako ve filmu?

Samozřejmě. V mém životě už bylo spoustu situací, kdy jsem musel jít vabank, riskovat a čekat, jak to dopadne. Pamatuju si je všechny. Vlastně je to dost podobné herectví – i to je do velké míry o riziku. Je to celoživotní soutěž. Výkonová záležitost. Herectví je zvláštní druh sportu – jste v tom sami za sebe, ale zároveň jste součástí týmu. A stejně jako ve sportu, i tady platí, že se musíte připravit, vydat ze sebe maximum a pak prostě věřit, že to dobře dopadne. Tohle říkám i svým dětem, které už jsou dospělé: Když ti na něčem záleží, dej do toho všechno. Připrav se, udělej maximum. A když to nevyjde, nemusíš se sám sobě vyčítat – víš, že jsi udělal, co bylo v tvých silách. Ale zároveň jim říkám: Dávejte si pozor, abyste jednou nezjistili, že to

nevyšlo jen proto, že jste tomu nedali všechno. To je pro mě důležité. A platí to i v životě, nejen ve filmu.

Jaké hodnoty podle vás film předává?

Až film uvidíte, zjistíte, že máte v sobě sílu být neporazitelní. Možná o ní zatím nevíte, ale ten film vám ji může připomenout nebo pomoci ji znovu objevit. Silným motivem ve filmu je i role žen. Je tam přesně napsané, ty skutečné motivace často vycházejí právě od nich. A myslím, že je to tak správně. Kdyby nebyly ženy, my chlapi bychom nejspíš ještě jedli syrové maso a bydleli v jeskyni. Domeček bychom si nepostavili, protože by nám to nepřišlo potřeba. Ženy nás posouvají, inspirují, drží nad vodou. A tahle energie je v tom filmu velmi silně přítomná.

Jaké je podle vás další velké téma filmu? Třeba vztah otce a syna?

No jasně. To je obrovské téma, a člověk z něj vychází hlavně ze svých životních zkušeností. Když byl můj syn v pubertě, taky jsme k sobě hledali cestu. Ale to člověk většinou docení až zpětně. Pak si uvědomíš, že jde o něco, čemu se říká „zabít svého otce“ – to, že každý syn se musí vůči otci nějak vymezit, aby dospěl. A že ten konflikt je vlastně přirozený, dokonce nezbytný. Přesně tohle se odehrává i ve filmu. Jenže v našem příběhu je to ještě přikořeněné těžkým pocitem viny, který si v sobě otec nese. A to je to, co mě na tom tématu silně zasahuje, právě ta otázka viny – a volby. Budeš obětí? Nebo hybatelem svého života? Jako otec můžeš říct: „Syn se ke mně chová špatně, máme konflikt, už se spolu nikdy nemusíme bavit.“ A strávit zbytek života ve vzdoru nebo lítosti. Nebo se naopak rozhodneš bojovat. Překonáš vinu, najdeš cestu zpátky. A to je podle mě klíčové – nerezignovat. A tohle v tom filmu silně rezonuje.

VANDA HYBNEROVÁ

Co byste řekla o filmu?

Film jednoznačně předává nehoráznou dávku emocí a myslím si, že pozitivních. To je zásadní. Jeho výhodou je, že cílí na všechny diváky, je opravdu pro všechny a myslím, že i rodiče by měli vzít své děti.

Jak byste popsala charakter své postavy?

Bára je postava, která by v mém vlastním životě – jako Vandy Hybnerové – asi neexistovala. Nedostala jsem o ní mnoho informací z jejího soukromí, ale poznala jsem ji jako velmi cílevědomou, tvrdou a pracující ženu, která stojí po boku svého kamaráda skoro dvacet let a společně budují firmu. Sama jsem si ji začala představovat jako někoho, kdo naprosto obětoval svůj život profesi. Říkala jsem si, že to je taková ta žena, která už možná trochu „smrdí kočičí močí“, a myslím to v dobrém. Žena, která pravděpodobně nemá děti ani partnera, a celým jejím světem je právě ta firma. Myslím, že jí není lhostejný ani soukromý život jejího kolegy, toho, kterého ve filmu hraje Hynek Čermák. Jsou propojeni. Aby mohla fungovat firma, musí být v pohodě i on. Takže mám pocit, že Bára ani nežije úplně svůj život, ale žije i ten jeho. S Hynkem jsme se shodli, že mezi nimi nikdy nebyl romantický vztah. A právě proto mezi nimi panuje klid, respekt a pevné pouto. Kdyby tam byla nějaká minulost, možná by do toho vstoupily emoce, výčitky, nedorozumění. Takhle je mezi nimi čistě byznys, a ten jim jde výborně.

Jak vnímáte vztah vaší postavy k postavě Hynka Čermáka? A co do příběhu přináší fakt, že Fišerovou partačkou je právě žena?

Myslím, že je důvod, proč tvůrci zvolili, že Fišerovým partákem bude žena, ne muž. Kdyby to byli dva chlapi, byli by to dva kohouti a ten příběh by asi měl úplně jinou dynamiku. Tím, že je jeho partačkou žena, přináší do jejich vztahu jinou rovinu, citlivost, empatii, pochopení. I když Bára působí tvrdě, sebevědomě a má ego možná trochu vysoko (a podle kostýmu to bylo vidět), pořád je to žena, která se dokáže

vcítit do druhého. A v tomto případě do jediného člověka, kterého ve svém životě skutečně má. A právě díky té hluboké přátelské vazbě je schopná vzdát se na konci celého projektu, který s ním léta budovala, a jít s ním do nejistoty. Protože ten vztah, to pouto, je v tu chvíli silnější než cokoliv jiného. A ještě bych Báře Veisové připsala jedno malé poselství. Ve filmu zastupuje ten racionální, byznysový svět, takovou tu ženu, která si každé ráno hodinu motá drdol před zrcadlem. A přitom právě takhle nejistá životní změna jí otevře nové vnitřní prostory. Stačí se nebát vystoupit z komfortní zóny. Otevřít se. Změna může být obrovským obohacením, a Bára to pochopí. A kdo ví... třeba se díky tomu seznámí i s někým novým, milým, a v životě jí to konečně trochu obměkčí.

Ve filmu Bára Veisová stojí před rozhodnutím – buď zůstat ve firmě, nebo podpořit svého partáka a vydat se do nejistoty. Jak byste se v takové situaci zachovala vy osobně?

To je těžká situace. A právě v tom se asi nejvíc liším od Báry Veisové. Já bych v reálném životě nikdy nešéfovala firmu, nechci mít takovou zodpovědnost – proto jsem herečka. Ale myslím si, že když s někým spolupracujete tak dlouho, je to založené na vzájemné důvěře. A pokud ten druhý udělá zásadní krok, asi moc dobře víte, proč to dělá. Mně je blízká myšlenka otevřít se novému životu. Zkusit něco jiného. Protože když člověk pořád kráčí jen po vyšlapané cestě a drží se jistot, možná něco podstatného mine. A stejně – všichni jednou skončíme stejně. Tak proč si ten život neudělat co nejpestřejší? Nebát se riskovat. Vybočit. Žít.

Jak se vám hrálo s Hynkem Čermákem? Je to poprvé, co jste spolu hráli. Překvapil vás něčím?

S Hynkem se známe už dlouho, ale vlastně jsme spolu poprvé pracovali až na tomhle filmu. A musím říct, že to bylo moc příjemné. Miluju Hynkův suchý, stoický humor, myslím, že to máme společné. Dokážeme si věci říct napřímo,

bez zbytečných emocí, ale s nadhledem. Pracovalo se mi s ním skvěle, protože jsme si lidsky sedli, a to se pak hned odrazí i na plátně.

Jak by podle vás mohl vypadat ideální svět?

Myslím si, že značka ideál začíná už u výchovy. Když jsem byla malá, bylo ještě neobvyklé, když s vámi do třídy chodil třeba romský spolužák, a to se řešilo před padesáti lety. Dnes mám malého vnuka a na něm vidím, jak moc se doba posunula. On vůbec neřeší, jak kdo vypadá. Pro něj je přirozené, že každý člověk je jiný, a to je podle mě výsledek prostředí, ve kterém vyrůstá. Když jsem byla dítě, lidé s odlišným vzhledem, pohybem nebo potřebami téměř nebyli vidět. Často byli uzavřeni doma, nevybavení, bez podpory. Dnes, díky technologiím i proměně společnosti, můžou vést normální, veřejný a plnohodnotný život. A myslím, že by bylo skvělé, kdyby jejich přítomnost byla ještě přirozenější součástí veřejného prostoru. Bylo by velmi obohacující, kdyby se malé děti už od mala setkávaly s různorodostí lidí kolem sebe, ať už jde o vzhled, schopnosti nebo způsob života. Děti jsou totiž ryzí. Realitu vnímají tak, jak jim ji ukážeme. Když je pro ně normální, že má někdo o prst míř, chybí mu ucho, prostě to přijmou jako součást života. Podle mě tedy ideální svět začíná u toho, jaký svět ukazujeme dětem. A to je hlavně otázka výchovy. Od samého začátku.

Pro koho je podle vás film Neporazitelní určený? Má nějaké konkrétní publikum?

Myslím si, že právě v tomhle má film Neporazitelní obrovskou výhodu – necílí jen na jednu konkrétní skupinu diváků. Je pro všechny. Je to lidské téma, které se může dotknout každého bez ohledu na věk. A právě proto si myslím, že by na tenhle film měli rodiče vzít i své děti. Nejen kvůli silnému příběhu, ale i kvůli tomu, co v sobě ten film nese – empatii, naději, odvahu. Je v něm i určitý edukativní přesah, který může být pro společné sdílení v rodině velmi cenný.

LENKA VLASÁKOVÁ

Ve filmu se vaše postava snaží zachránit manželství. Myslíte si, že jsou to častěji ženy, na kterých stojí vztah nebo fungující rodina?

Myslím si, že ne. Vztah je vždycky o dvou lidech. A i kdyby se žena snažila sebevíc, hledala cesty, jak vztah zachránit – pokud z druhé strany není vstřícnost nebo snaha, je to marný boj. Není to jen na ženách. A možná by ani nemělo být. Myslím si, že není v naší kompetenci brát zodpovědnost za celý vztah jen na sebe. Vztah nebo rodina prostě potřebují dva, kteří táhnou za jeden provaz.

Byla ve filmu nějaká replika nebo moment, který vás osobně zasáhl?

Ano, byl. Pro mě to byl moment, kdy moje postava odchází a nechává Fišera samotného s terapeutkou. Původně to ve scénáři nebylo přesně takhle napsané – ten nápad vznikl přímo na place, při práci na scéně. Řekli jsme si s Danem Pánkem a Hynkem Čermákem, že bude silnější, když tam v tu chvíli zůstane sám. Když mu řeknu, že odcházím, a on tam zůstane s tím šokem, s tím faktem, že ho někdo opouští... A právě tahle samota mu umožní to celé začít zpracovávat. Ta chvíle, kdy jen řekne: „Kam jdeš?“ – to bylo silné. V tu chvíli mu to dochází. A právě tenhle moment je podle mě pro jeho postavu klíčový, je to její startovní čára. A nejen pro něj. Pro mě je celý film o naději. A i tahle scéna je pro mě vlastně nadějeplná.

Není to bourání nebo ukončení. Je to začátek něčeho. Taková injekce naděje.

Říká se, že ženy bývají pro muže velkou motivací. Co ale v životě nejvíc motivuje vás?

To je zajímavá otázka... Upřímně, ani nevím, jestli jsem ve vztahu pro svého muže hlavní motivací. Doufám, že ne – že ty nejdůležitější motivace si každý z nás nese především sám v sobě. A co motivuje mě? Myslím, že mojí největší hnací silou je zvědavost. Jsem člověk, který neustále hledá odpovědi, který má chuť něco zažívat, poznávat nové věci. A doufám, že to tak zůstane až do konce. Věřím, že když člověk ztratí zvědavost – zvědavost na svět, na život, na lidi kolem sebe – tak přestane opravdu žít. Nechci být ten typ člověka, který má pocit, že už ho nic nepřekvapí. I ve svých 52 letech jsem toho zažila hodně, ale díkybohu mě život pořád umí něčím překvapit. A právě to mě žene dál.

Máte pocit, že vás nejvíc posouvají zlomové životní momenty, kdy je potřeba se rozhodnout?

Jo, určitě. Dostala jsem se ve svém životě do spousty vyhraněných situací, kdy jsem se musela rozhodnout, tak nebo tak. A často to znamenalo opustit nějakou jistotu. U mě je to hodně o těch jistotách. V momentě, kdy do té situace přijdete, buď v té jistotě zůstanete,

nebo ji opustíte a risknete něco nového.

A já jsem v životě hodněkrát ty jistoty opustila. Myslím, že jsem bývala dost radikální. V posledních pěti letech už možná trochu ubírám, možná. Ale pořád věřím, že změna je důležitá. Že právě tyhle okamžiky, kdy se člověk musí rozhodnout, jsou ty, které nás formují nejvíc.

Jak vnímáte postavu Fišera, vašeho filmového manžela?

Myslím, že Fišer měl vždycky „tah na branku“ – co se práce týče. Byl nastavený na výkon a na úspěch dlouhodobě. Ale ve chvíli, kdy se jim stala tragédie, tak se do té práce uzavřel ještě víc, možná jako způsob, jak utéct sám před sebou. Myslím si, že i Dana měla ambice a pracovní tempo, nebylo to jen o něm. A že jejich syn vyrůstal v prostředí, kde rodiče byli sice přítomní, ale vlastně duchem jinde, v nepřítomnosti. I sourozenci tam nejsou, což je taky jistá volba. Pokud za tím nestojí zdravotní důvody, často je to právě volba nebo snaha naplnit nějaký společenský obraz, nějaký status. Takže ano, ten pocit viny tam určitě hraje roli, ale nebyl jediným důvodem, proč ten vztah ztratil rovnováhu. Byla to i dlouhodobá dynamika mezi nimi.

Jaký má film potenciál?

Doufám, že film změní pohled společnosti.

NATÁLIA GERMÁNI

Proč by se lidé měli jít podívat na film Neporazitelní?

Protože ten film vám otevře srdce. Donutí vás přemýšlet o životě a ukáže vám sílu, kterou v sobě možná máte a ani o tom nevíte.

Koho hrajete ve filmu Neporazitelní?

Ve filmu hrají Kláru, fyzioterapeutku. Je to žena, která si prošla těžkým obdobím ve vztahu i v osobním životě a teď se

snaží najít novou cestu. Přijme nabídku svého otce pracovat s týmem, a tohle nové prostředí je pro ni velmi vzrušující.

Dokázala byste se, stejně jako vaše postava, zamilovat do člověka po úrazu?

Ano. Když člověk pronikne do toho „nového světa“, vnímá toho druhého jako celek. Milujete ho takového, jaký je, bez ohledu na to, jaký je jeho fyzický stav. Je to člověk jako každý jiný.

Co vás v životě nejvíc motivuje?

Moje děti. A taky touha být nejlepší verzí sebe sama. Pracuji na sobě každý den a snažím se, abych nepřenášela své problémy na své děti. Chci, aby měly čistý start do života.

Cítila jste se někdy neporazitelná?

Při porodu. To byl pro mě moment, kdy jsem se opravdu cítila silná a nezlomná.

TOMÁŠ HAVLÍNEK

Jak byste film popsal člověku, který o něm nikdy neslyšel?

Takový film tady ještě nebyl. Je to hlavně o lidech. O třech silných příbězích, ve kterých se setkávají odvaha, vůle a touha něco ve svém životě změnit. O lidech, kteří mají neutuchající sílu bojovat. Ať už s osudem, se sebou samými, nebo s tím, co jim život přinesl. A i když je to někdy těžké, nikdy se nevzdávají.

Co vás přimělo přijmout roli v tomto filmu?

Myslím, že to bylo zhruba před rokem, kdy za mnou přišel Dan, režisér, a jen tak lehce nadhodil, že by rád dělal film podle skutečné události, a že by si přál, abych v něm hrál postavu Radima. Už jen ta informace, že jde o příběh podle reality, mě hodně zaujala, protože podobné věci mě opravdu oslovují. Když víte, že ten příběh „napsal sám život“, a není to jen fikce, tak to má pro mě úplně jinou váhu.

Věříte, že bojovat má smysl, i když si člověk myslí, že všechno skončilo?

Určitě ano. Moje postava – Radim – to přesně ukazuje. Začal znovu bojovat, našel nový smysl života, který ho začal naplňovat. A i když ho potkalo obrovské neštěstí, když se tím vším dokázal prokousat, když to ustál a našel v sobě sílu, došel k tomu, že může být znovu šťastný. Že může žít plnohodnotný život. Ne všechno musí být ztracené, i když se to tak na začátku může zdát.

Představíte nám svou postavu? Kdo je Radim Musil?

Hraju Radima Musila. Když jsem přemýšlel, kdo Radim vlastně je, došlo mi, že je to kluk jako já, jako ty, jako kdokoli jiný. Nechci mluvit jen o reálné předloze, podle které je postava napsaná, ale spíš o tom, co pro mě osobně znamená. Je neuvěřitelné, jak se ti během jediné vteřiny může celý život převrátit

naruby. Jsi mladý kluk, sportuješ, studuješ, všechno je v pohodě, a najednou se všechno změní. A pak už záleží jen na tobě, jak se s tím popereš. Radim v našem příběhu padl na samé dno. A v tu chvíli máš dvě možnosti – buď tě to úplně semele, nebo se rozhodneš bojovat. On to dno zažil, ale našel znovu smysl života.

Změnil vás tenhle film i osobně?

Rozhodně. Dostal jsem pořádnou facku pokory. Člověk si často říká, proč zrovna já, proč se mi něco stalo. Ale pak vidíš tyhle kluky, kteří se zvedli z obrovských životních ran a fungují s neuvěřitelnou silou a radostí. A začneš se na svoje problémy dívat úplně jinak.

DAN PÁNEK

Co byste řekl o filmu?

Film Neporazitelní je o druhých šancích a o tom, jak s nimi v životě naložit. Je to inspirativní a silný skutečný příběh, který stojí za vidění už jen proto, že vám připomene, jak důležité je věřit, jít si za tím, co chcete, a nenechat se odradit tím, co si o tom myslí ostatní.

Co byl prvotní impuls natočit film na tohle téma?

Prvotním impulsem byl silný lidský příběh, který jsem si vyslechl. Postupně se přidávaly další a s každým dalším osudem jsem cítil větší potřebu tohle téma otevřít. Fascinovalo mě, jakou sílu v sobě lidé dokážou najít, i když jim život postaví do cesty opravdu těžké překážky.

Jak dlouho trvalo, než se nápad začal realizovat?

V podstatě ihned po uvedení filmu Děti Nagana jsme spolu se scenáristou Martinem Beinbauerem začali pracovat na novém scénáři. Věděli jsme, že existují určité producerské a režijní momenty, které je potřeba zachytit včas, takže celý proces probíhal v intenzivním tempu. Zatímco jsme scénář dopisovali, což trvalo zhruba rok a půl, přípravy na film už běžely a s natáčením jsme začali necelé dva roky poté, co jsem příběh slyšel poprvé.

Jak probíhala příprava, konzultoval jste film s nějakými odborníky?

Snažil jsem se film natočit co možná nejautentičtěji, takže jsem prakticky dva roky trávil pozorováním, kladením otázek a nasloucháním. Těch konzultací bylo nespočet.

Jak těžké bylo balancovat mezi autenticitou a dramatizací?

Vždy je důležité si uvědomit, že netočím dokument. Už od začátku jsem tedy stál u pomyslného švédského stolu a vybíral si to, co odpovídalo mé vizi toho, co chci vyprávět. Samozřejmě jsem byl v uvozovkách zasypán tolika silnými příběhy a situacemi, že by vystačily ještě na dvě pokračování. Nejtěžší proto bylo držet se jádra příběhu, pro mě je jím motiv druhé šance, kterou v životě dostaneme, a toho, jak s ní naložíme.

Jak těžké bylo skloubit humor s vážnými tématy, aby si navzájem neprekážely?

Kupodivu to šlo velmi přirozeně, hned jsem tušil, jak tu rovnováhu najít. Humor je nedílnou součástí DNA kluků, o kterých film je. Už to samo o sobě je – a bude – nesmírně inspirativní. S humorem a nadhledem se v životě dají zvládnout velké věci. Ne nadarmo funguje i heslo Ivana Hlinky: „Hlavně se z toho nepos*at.“

Jak dlouho trvalo natáčení a byly nějaké okamžiky opravdu náročné?

Natáčení bylo dlouhé, trvalo téměř čtyři měsíce. Točili jsme po etapách, protože děj příběhu se odehrává napříč celým rokem. Nejnáročnější byly pro mě, celý štáb i herce dlouhé sekvence na ledové ploše. Byla to obrovská zkouška charakteru a odhodlání nás všech. Ale když jsme viděli, že naši kluci to ani po osmi hodinách natáčení nevzdávají, nikdo z nás si netroufl polevit.

Vybral jste si příběh založený na skutečných událostech.

Je to z pohledu režiséra náročnější než tvořit smyšlený příběh?

Z mého pohledu je to spíš výhoda. Zdroj inspirace mám takřka neustále na dosah a svou práci díky tomu lépe chápu a víc jí věřím. Emočně se mě to dotýká víc, a věřím, že je to na výsledku vidět.

Podle čeho jste vybíral herce? Bylo těžké přesvědčit takové hvězdy jako Ivana Trojana nebo Hynka Čermáka?

Tušili jsme, že máme téma, které by u Ivana i Hynka mohlo rezonovat. Hynek má rád protiútoky, inspirativní příběhy a komedii. Získali jsme je už samotným námětem, a já pak mohl psát příběh i postavy přímo pro ně. Myslím, že je bavila i představa, že budou většinu filmu hrát spolu. Vybral jsem si je jednoduše proto, že jsou nejlepší, a zároveň mají něco společného se svými reálnými předobrazy.

Která postava je vám osobně nejbližší a proč?

Všechny hlavní postavy jsou mi blízké, ale pokud mám vybrat jednu, pak je to Petr Fišer v podání Hynka Čermáka. Muž, který neustále balancuje na hraně mezi

úspěchem a neúspěchem, a přesto se silou vůle snaží přehodit výhybku svého života. Ne kvůli penězům nebo slávě, ale z lásky.

Jakou scénu máte nejradši a proč?

Těžká otázka. Asi nejradši mám pasáž, kdy hlavní postavy trochu přepnou do módu Dannyho parťáků a znovu dávají dohromady rozpadlý tým. Stylově v ní potkáváme různorodé figury příběhu. U téhle části se pořád dobře bavím, i po dvacáté zkušební projekci a měsících ve střihně.

Co byste chtěl, aby si divák z filmu odnesl?

Inspiraci, úsměv a pozitivní emoce.

Co pro vás osobně znamená téma druhé šance, které film přináší?

Věřím, že všechny velké věci na světě vznikly právě díky druhým šancím, z odhodlání znovu vyzvat sám sebe. Já osobně nevěřím jen na druhé šance. Věřím i na třetí a čtvrté. Nikdy není pozdě změnit směr a udělat i malé rozhodnutí, které má velký dopad.

Myslíte si, že film může i pomoci, třeba změnit pohled společnosti na určité věci?

Věřím, že ano, i když jsem film netočil jako agitku ani s cílem diváka nutit k nějakému názoru. To může přijít až potom. Po zážitku. A právě ten chci divákům v první řadě nabídnout.

Co pro vás znamená neporazitelnost a cítil jste se někdy v životě neporazitelný?

Neporazitelnost pro mě není spjatá na první dobrou s výsledky a výkony, ať už sportovními, nebo pracovními, ale spíš s dlouhodobou osobní integritou a tím, že pokud se pro něco rozhodneme a za něčím si stojíme skutečně neotřesitelně, ať už jsou to třeba zásady, morálka, tak nás to může vnitřně činit silnými, v té dané věci neporazitelnými. Stejně tak i naše okolí.

Co vám film dal?

Dalo mi to obrovskou pokoru a pochopení. Přineslo mi to inspiraci, sílu a nadhled – a utvrdilo mě v tom, že v životě můžeme dokázat cokoli.

NEPORAZITELNÍ

POUZE V KINECH OD 20.11.2025

KONTAKT

MATERIÁLY K FILMU
NEPORAZITELNÍ
NAJDETE ZDE

Web: neporazitelnifilm.cz

Facebook: [@neporazitelni](https://www.facebook.com/neporazitelni)

Instagram: [@neporazitelni_film](https://www.instagram.com/neporazitelni_film)

NEPORAZITELNIFILM.CZ

KONTAKTY PRO VÍCE INFORMACÍ

Marie Horovitzová

PR filmu

725 445 770

marie@thepr.cz

Martin Beinhauer

Producent filmu

777 829 445

beinhauer@visualriders.com